

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/11/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

132/2014. (VI. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2014. január 8-án előterjesztett **panaszát** a 2014. június 12-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító – Sz.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a Testület elektronikus formanyomtatványán 2014. január 8-án előterjesztett beadványában egy 2014. január 4-én, a Sz.-i Rendőrkapitányság (továbbiakban: illetékes rendőrkapitányság) járőrei által foganatosított intézkedést kifogásolt, a következők miatt.

A panasz szerint a panaszos Sz. városban, a B. és R. út kereszteződéséből haladt személygépkocsival a belváros felé. A közlekedési lámpák már nem működtek aznap este. A kereszteződésnél jobbra kis ívben, a gyalogost elengedve szabályosan kanyarodott ki, és röviddel a zebra után szabályosan sávot váltott a panaszos, majd a belső sávból mindjárt a következő, (balra az első) kis utcán szeretett volna lekanyarodni. Azonban a panaszos ezután úgy döntött, hogy mégis először a másik aznap esti dögát intézi el, továbbhaladt, és a D. utca magasságában a külső sávba húzódott és haladt tovább a főúton. A rendőrautó – melyet már a

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

B. és R. út kereszteződésében is látott állni – egyszer csak mögötte termett és hangadással, illetve villogó fénnel megállásra kényszerítette, még a M. utca előtt, a rendőrség épületének sarkánál. A panaszos és a rendőrök között a következő párbeszéd zajlott le.

A rendőr a beszélgetést mindjárt a „Jó estét, hova ilyen sietősen? Nem tudja eldönteni, merre akar menni?” kérdésekkel kezdte, amelyre a panaszos elmondta, hogy de, tudja, hogy merre akar menni. A rendőr azonban cinikusan visszakérdezett („Mit szlalomozik itt? Személyi igazolványt, vezetői engedélyt. Nem működik az irányjelzője?”). A panaszos erre azt felelte, hogy működik az irányjelzője, majd megkérdezte, hogy melyiket mutassa meg? A rendőr továbbra is azt firtatta, hogy a panaszos miért kanyarodott a belső sávba, hová siet ennyire. A rendőr megjegyezte azt is, hogy a panaszos autójával egyre csak távolodott tőlük, majd megkérdezte tőle, hogy nem tudja, hogy mennyivel lehet menni? A panaszos elmondta a rendőrnek, hogy tudja a megengedett sebességhatárt, nem ment gyorsan, mindössze arról van szó, hogy a rendőrautó még a kereszteződésben állt ő meg haladt, ezért tűnt úgy, hogy távolodik. A panaszos elmondta, hogy biztos benne, hogy a külső sávba kanyarodott, hiszen a gyalogost is elengedte, ott ahol lelépett a járdáról. A rendőr kitért az álláspontja mellett, hogy a panaszos szabálytalanul közlekedett, rákérdezett, hogy a panaszos elismeri-e a szabálysértést. A panaszos erre nem volt hajlandó, mert tudja, hogy szabályosan közlekedett.

A rendőr elmondta, hogy ez esetben feljeleníti őt, és a panaszos kitért amellett, hogy ő is jelenti az esetet, mivel nem követett el semmit, szabályosan haladt.

A panaszos közben átadta az elkért iratokat, és mivel külföldön élő magyarként van nyilvántartva, az útlevelével tudta igazolni magát. A rendőr ebbe is belekötött, hogy az útlevélben nincsen lakcím. A panaszos átnyújtotta a lakcímkártyáját is. A panaszos kiszállt az autójából, és a rendőrautóhoz ment, ahol a rendőr az iratait ellenőrizte. Még egyszer elmondta neki a panaszos, hogy honnan, hogyan és mennyivel haladt. Kérte a rendőrt, adja meg a nevét, mutassa meg az azonosítóját, amit az URH rádió eltakart a kabátján. A rendőr elhadart egy számot és egy nevet. Majd a panaszos megkérte még egyszer, hogy mutassa, erre a rendőr megismételte a számot és a nevet, majd gúnyosan hozzátette, hogy „már mondtam”.

A panaszos még aznap este (röviddel 20 óra előtt) be akarta jelenteni sérelmét a rendőrségi ügyeleten, ahol 5-10 percnyi csengetés és várakozás után sem jött senki a kapuhoz, ezért felhívta a 107-et, hogy szeretne bejelentést tenni, de nem telefonon, és tájékoztatást kért, hogy hol teheti meg. A hölgy a telefonban a D. utcai bejárathoz irányította a panaszost, ahol a biztonsági őrök készségesen próbáltak segíteni, és keríteni neki „valakit”, akinek elmondhatja a panaszát. Sz. Z. (a panaszos szerint talán az ügyeletes tiszt) érkezett a kapuhoz, aki meghallgatta, hogy mi is történt vele, és mi a felháborodásának az oka. Majd a rendőr közölte, hogy hétköznapokon reggel 9 órától tehet bejelentést ott, ahova aznap este nem sikerült bejutnia.

Az intézkedést követő hétfőn reggel kevéssel 9 óra után már a rendőrségen volt a panaszos, hogy a rendőri intézkedéssel szemben panasszal éljen. A rendőr, akihez irányították, félrehívta és ekkor kapta meg a Testület elérhetőségét. Ő is meghallgatta a panaszost, de nem született írásos dokumentum a bejelentésről és azt a tájékoztatást kapta, hogy a Testületnél bejelentheti az esetet, de mivel ő egyedül volt aznap, azaz nincs tanúja, és a rendőrök ketten voltak, nem sok esélye van az igazának. (Ezt már az este a D. utcához érkező ügyeletes is megemlítette).

A panaszost mélységesen felháborítja ez a hozzáállás, mert csak azért, mert a rendőrök ketten voltak – bár az egyikük nem is hallhatta a beszélgetést, amit ő az igazoltató rendőrrel

folytatott –, nem jelenti azt feltétlenül, hogy igazuk van. A panaszos sérelmezi, hogy ezen körülmény miatt neki ezek szerint csak akkor lehet igaza, ha autójába fedélzeti kamerát szerel, vagy minden útra magával visz egy tanút.

A panaszos hangsúlyozza beadványában, hogy ami a legjobban felháborította őt, az a rendőr arrogáns, lekezelő és cinikus hangvétele, a fenyegető és megfélemlítő magatartása, és a „mindenáron meg foglak büntetni, te földi halandó” stílusa. A rendőr végül azt sem közölte a panaszossal, hogy végül is miért tesz feljelentést. Miután a panaszos nem ismerte el az egyik szabálysértést, mindjárt koholt egy másikat. (Először a rendőr még azt állította, hogy nagy ívben kanyarodott – ami szintén nem felel meg a valóságnak –, majd irányjelzőt nem használt, majd nem szabályosan váltott sávot, ill. szlalomozott, és még a gyorshajtást is megemlítette.)

A panaszos nem tudja, hogy mi az, amiért végül is feljelentették. Az irányjelzőt nem ellenőrizte, nem volt rá kíváncsi, meg nem szondáztatta, ha valóban úgy látta „szlalomozik”.

A panaszos a helyszínen továbbá semmilyen dokumentumot nem kapott, illetve a „Feljelentem!” felkiáltáson kívül semmilyen szóbeli információt sem adtak arra vonatkozólag, hogy mi az indoka a feljelentésnek.

2) A Testület 2014. január 9-én kelt levelében tájékoztatta a panaszost a Testületre irányadó hatásköri és eljárásjogi rendelkezésekről – így arról is, hogy szabálysértési ügyekben nem jogosult szabálysértéseket kivizsgálni, illetve a kiszabott szabálysértési- és közigazgatási bírságot csökkenteni, eltörölni –, illetve felhívta, hogy a beadványát aláírásával is erősítse meg, valamint az intézkedéssel kapcsolatban pontosító kérdéseket tett fel.

3) A panaszos 2014. január 18-án postai úton előterjesztette aláírásával megerősített panaszát, továbbá a következőket adta elő,

A panaszos sérelmezi, hogy az intézkedés helyszínén semmilyen információt nem kapott arról, hogy hol tehet panaszt, mint ahogy arról sem tájékoztatták, hogy milyen indokból jelenti fel az igazoltató rendőr.

2014. január 6-án hétfőn miután a portán bejelentkezett, hogy panaszt szeretne tenni, egy rendőr jött és hívta félre a földszinti zárkákhoz, és nyomta kezébe a mellékelt, internetről kinyomtatott lapot. (A lapon a Testület ügyfélfogadási rendje és elérhetősége szerepel)

A panaszos panaszáról nem vett fel senki semmilyen jegyzőkönyvet, illetve írásos dokumentum nem született, egyedül a Testületnek tudta panaszát írásban megtenni.

4) A panaszos 2014. február 5-én elektronikus levélben tájékoztatta arról az előadó testületi tag tanácsadóját, hogy kézhez kapta a szombathelyi kapitányság 30 ezer forint pénzbüntetést kiszabó határozatát, többszöri sávváltáskor irányjelző használatának elmulasztása miatt. A határozat kitér rá, hogy a panaszos 8 napon belül kérheti meghallgatását, illetve írásbeli bejelentést tehet.

A panaszos újfent leírja, hogy ő többször volt a rendőrkapitányságon, és egyszer sem hallgatta meg senki az esettel kapcsolatban, sőt, még meg is jegyezték neki („jegyzőkönyvön kívül mondom” kezdetű mondattal), hogy „úgyisincs esélye a rendőrök igazával szemben”, mert ők ketten voltak, a panaszos meg egyedül.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az ORFK Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a Sz.-i Rendőrkapitányságtól (továbbiakban: illetékes rendőrkapitányság), valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) Az illetékes rendőrkapitányság megküldte az intézkedés napján kelt szabálysértési feljelentés a r. főtörzsőrmester és a r. őrmester aláírása nélküli, ugyanakkor 2014. február 5-én hitelesített másolatát.

A feljelentés szerint a panaszossal szemben a Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály állományába tartozó r. főtörzsőrmester és r. őrmester intézkedett, a következő tényállás alapján.

Az intézkedő rendőrök 2014. január 4-én 19 óra 15 perckor Sz. városban, a B. körúton haladtak, amikor észlelték, hogy a velük szemben közlekedő személygépkocsi a B. körútról irányjelzés nélkül úgy kanyarodott jobbra kis ívben a R. útra, hogy irányjelzés nélkül egyszerre a belső sávba sorolt be.

A rendőrök a személygépkocsi után mentek, amelyet csak a P. és M. utcák kereszteződésénél érték utol. A panaszos eközben a belső sávból irányjelzés nélkül sorolt vissza a külső sávba. A panaszost ezt követően ellenőrzés alá vonták.

Az igazoltatás során a rendőr közölte a panaszossal az általa elkövetett szabálysértéseket, amire ő flegmán a következőket reagálta: „Azért, mert te vagy itt a hatóság, az nem azt jelenti, hogy minden úgy történt, ahogy mondod, meg majd én megcáfolom.”

A panaszos a rendőr kérdésére kijelentette, hogy nem ismer el semmit, és bírságot sem hajlandó aláírni, ezért közölte vele, hogy ellene a szabálysértési feljelentést megteszi, amit ő tudomásul vett.

2) Az intézkedő járőrök napi tevékenységéről 2014. január 5-én készült, aláírás nélküli jelentés 2014. február 5-én hitelesített másolata rögzíti, hogy a szolgálat elején 18 órakor történt az eligazítás. A jelentés szerint 19 óra 15 perckor közlekedési szabálysértések elkövetése miatt a panaszossal szemben feljelentéssel éltek.

A jelentés rögzíti a szolgálat során tett intézkedéseket, amely 5 óra 45 perckor a r. főtörzszakaszlós, szolgálatparancsnoknál tett beszámolóval ért véget.

3) Az illetékes rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály állományába tartozó, r. őrmester (járőrtárs) 2014. február 5-én a Testület kérdéseinek megválaszolása érdekében kiegészítő jelentést tett, az alábbi tartalommal.

A r. őrmester 2014. január 4-én gépkocsizó járőrszolgálatot látott r. főtörzsőrmester járőrvezetővel, akivel 19 óra 15 perckor a B. körúton haladtak. A rendőrök észlelték, hogy velük szemben közlekedik egy személygépkocsi, ami irányjelzés nélkül bekanyarodik a R. útra, és halad tovább a P. utca felé, miközben többször sávot változtat a két sávós úton, ami közben ugyancsak nem használt irányjelzőt.

A r. őrmester a gyér forgalom miatt jól emlékszik az esetre.

A járőrök intézkedés alá vonták a gépkocsit, mely során a r. főőrzsőrmester az autóban egyedül ülő hölgynek köszönt, majd közölte vele, hogy miért is állították meg.

A r. őrmester, mint járőrtárs biztosította az intézkedést, a járőrvezető beszélt a hölgygel az intézkedés befejeztéig.

A hölgy meg sem várta, hogy a r. főőrzsőrmester befejezze a mondandóját, azonnal válaszolt. A járőrvezető közölte, hogy a fentiek miatt szabálysértési feljelentést fog tenni. Erre a hölgy azt válaszolta, hogy „úgyis bebizonyítom az ellenkezőjét”. A járőrvezető közölte a panaszossal, hogy az intézkedés esetleges jogszerűsége miatt panaszt terjeszthet elő. A hölgy ezt meghallva, kérte a jelvénytársunkat, melyet az intézkedés végén meg is kapott.

A járőrvezető az intézkedést kulturáltan vezette le, végig határozottan, érthetően tájékoztatta a hölgyet.

4) A járőrvezető r. főőrzsőrmester a Testület kérdéseinek megválaszolása érdekében 2014. február 5-én kiegészítő jelentést tett, amelyben a következőkről számol be.

Az intézkedésre okot adó körülményeket azonos módon rögzíti a jelentés, új információt nem tartalmaz.

A gépjármű megállítását követően köszönt panaszosnak, közölte vele nevét és jelvénytársát, illetve az általa elkövetett szabálysértéseket. A panaszos meg sem várta, hogy a mondandóját befejezze, már közbe vágott: „Azért mert te vagy a rendőr, még nem biztos, hogy minden úgy történt, ahogy láttad!” Ezt követően a r. főőrzsőrmester közölte vele, hogy ellene szabálysértési feljelentést fog tenni, amire a panaszos úgy reagált, hogy a rendőr azt csinál, amit akar, úgyis bebizonyítja az ellenkezőjét.

A panaszos végig az intézkedés jogszerűségét bírálta, amire közölték vele, hogy amennyiben úgy érzi, hogy őt sérelem érte, panaszt terjeszthet elő. A panaszos leszögezte, hogy meg is fogja tenni, majd ismét kérte a jelvénytársát és nevet, melyet az intézkedés befejeztével még egyszer meg is adtak neki.

Az intézkedés a r. főőrzsőrmester szerint részéről végig határozott és kulturált hangnemben folyt.

5) A Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály állományába tartozó r. főőrzsászlós 2014. február 5-én az alábbi jelentést tette.

A r. főőrzsászlós az intézkedés napján a TIK utasítására megjelent a megyei rendőr-főkapitányság D. utcai kapujánál, hogy meghallgassa a panaszost.

A panaszos elmondta, hogy rendőri intézkedés ellen kíván panaszt tenni, mivel azzal nincs megelégedve, de amennyiben a r. főőrzsászlós elrendezi neki, hogy nem jelentik fel, akkor nem tesz panaszt.

A r. törzsászlós közölte vele, hogy amennyiben eldönti, hogy kíván-e panaszt tenni, a Sz.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztályán, az

intézkedéstől számított 30 napon belül megteheti, illetőleg a Testületnél erre 20 nap áll rendelkezésére.

A panaszos közölte, hogy még eldönti, kíván-e panaszt tenni, és melyik lehetőséget választja.

6) A r. főhadnagy alosztályvezető-helyettes a következőkről számol be 2014. február 5-én kelt jelentésében.

A r. főhadnagy az illetékes rendőrkapitányság kapujában 2014. január 6-án beszélt a panaszossal, aki egy 2014. január 4-én történt rendőri intézkedéssel szemben kívánt panasszal élni. A r. főhadnagy tájékoztatta, hogy a jogszabályok alapján itt helyben felvehetik a panaszát az intézkedéstől számított 30 napon belül, vagy azt a Testület elé is az terjesztheti intézkedéstől számított 20 napon belül. A panaszos rákérdezett, hogy az eljárás miként fog helyben lefolyni, mivel neki azt mondták, hogy nincs esélye a két rendőrrel szemben. A r. főhadnagy kérdésére, hogy volt-e tanúja az intézkedésnek, a panaszos azt válaszolta, hogy nem volt.

A r. főhadnagy tájékoztatta a panaszost, hogy a panaszfelvételt követően meghallgatásra kerül a két érintett rendőr, és a három jegyzőkönyv alapján történik meg a panasz elbírálása. A tájékoztatás kitért arra is, hogy a tanúk meghallgatása során a panaszos is jelen lehet.

Az elhangzottak után megkérdezte a panaszost, hogy a rendőrkapitányságon, vagy a Testületnél kívánja előterjeszteni a panaszát, amire a panaszos elkérte a Testület elérhetőségét, és közölte, hogy oda szeretné a bejelentést megtenni.

7) Az illetékes kapitányságvezető 2014. február 6-án az intézkedésről összefoglaló tájékoztatást nyújtott a megyei Ellenőrzési Szolgálat vezetőjének, a következő tartalommal.

Az intézkedő rendőrök a rendőrségnél rendszeresített 10M mintájú egységes rendészeti gyakorló öltözetet viseltek.

Az intézkedő rendőrök közölték a panaszossal, hogy mely közlekedési szabálysértések elkövetése miatt járnak el vele szemben (irányváltoztatási, irányjelzési, valamint a bekanyarodás előírásainak megsértése), azonban a panaszos erre flegmán reagált. Az elkövetett szabálysértések miatt helyszíni bírság kiszabásának lett volna helye, azonban a panaszos megtagadta a bírság kiszabásáról szóló nyomtatvány aláírását.

A szolgálati fellépésével kapcsolatban az összefoglaló levél rögzíti, hogy az igazoltatás megkezdésekor közölték a panaszossal az intézkedés célját, az elkövetett szabálysértések tényét. A rendőrök az intézkedés kezdetekor, illetve a panaszos kérésére az intézkedés végén is közölték a nevüket és jelvéyszámukat.

Az intézkedés végig kulturált hangnemben zajlott, és az intézkedés végén tájékoztatták őt a panasz benyújtásának lehetőségéről.

Azon panaszosi állítást, mely szerint a panaszos semmilyen dokumentumot nem kapott, és nem tájékoztatták őt a feljelentés okáról, az összefoglaló tájékoztatás is cáfolja, a rendőrök elmondták a panaszosnak, hogy mivel az általa elkövetett szabálysértéseket nem ismerte el és megtagadta a helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatvány aláírását, ezért a szabálysértések miatt feljelentéssel élnek ellene.

Az intézkedés napján szolgálatparancsnoki feladatokat ellátó r. törzszászlós meghallgatta a panaszost. A panaszos azt mondta, hogy amennyiben elrendezi neki, hogy ne jelentsék fel, akkor nem terjeszt elő panaszt a rendőri intézkedéssel szemben. A r. törzszászlós ekkor közölte vele, hogy amennyiben eldönti, hogy kíván-e panaszt tenni, a Sz.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztályán, az intézkedéstől számított 30 napon belül megteheti, illetőleg a Testületnél erre 20 nap áll rendelkezésére.

A panaszos rendőrkapitányságon történő, 2014. január 6-ai megjelenésével kapcsolatban rögzíti, hogy azért nem született semmilyen írásos dokumentum a panaszáról, mert a panaszos, miután felvilágosítást kért az eljárás menetéről, úgy nyilatkozott, hogy panaszával az intézkedést foganatosító rendőrkapitányság helyett a Testülethez kíván fordulni.

A beadványban foglalt állítás, mely szerint a két alkalommal is azt mondták a panaszosnak a rendőrkapitányságon, hogy tanú hiányában nincs esélye, hogy bizonyítsa igazát a két rendőrrel szemben, nem felel meg a valóságnak, ilyen kijelentés nem hangzott el.

A panaszossal szemben az esettel összefüggésben szabálysértési eljárás indult az illetékes rendőrkapitányságon.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a VI. cikk szerinti személyes adatok védelméhez és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület a panasz alapján először a panaszos intézkedés alá vonását vizsgálta.

A kérdés vizsgálata során a Testület az alábbi jogszabályi előírásokat vette figyelembe.

A rendőrség feladata az Rtv. 1. § értelmében a közbiztonság és a közrend védelme, az államhatár őrzése, a határforgalom ellenőrzése, az államhatár rendjének fenntartása, a terrorizmus elleni küzdelem és az Rtv.-ben meghatározott bűnmegelőzési, bünfelderítési célú ellenőrzés. A rendőrség a bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében: szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében (Rtv. 1. § (2) bekezdés 2. pont), közlekedési hatósági és rendészeti feladatokat lát el (Rtv. 1. § (2) bekezdés 4. pont).

Az Rtv. 44. § (2) bekezdés b) pontja szerint a rendőr közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen – a jogszabályban meghatározottak alapján – ellenőrizheti.

Az igazoltatás Rtv. 29. § (1) bekezdésben rögzített szabályai szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A Testület utal továbbá a rendőrt terhelő intézkedési kötelezettségre, amelyet az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szabályoz. Eszerint: a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A fenti rendelkezést a Szolgálati Szabályzat 8-9. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha *a)* ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy *b)* intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

A rendőrök jelentésükben arról számoltak be, hogy észlelték, hogy velük szemben közlekedik egy személygépkocsi, ami irányjelzés nélkül bekanyarodott a Rohonci útra, és haladt tovább a Petőfi utca felé, miközben többször sávot változtatott a két sávós úton, ami közben ugyancsak nem használt irányjelzőt.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet (továbbiakban: KRESZ) 29. § (2) bekezdésében – az Irányváltoztatás, irányjelzés cím után – és a 31. § (1) bekezdésében – Bekanyarodás cím alatt – a következőket tartalmazza.

„Az irányváltoztatást – ide nem értve a körforgalmú útra történő bekanyarodást – a művelet előtt kellő időben megkezdett és annak befejezéséig folyamatosan adott irányjelzéssel kell jelezni. E rendelkezést kell alkalmazni a körforgalmú útról történő letérés esetében is. A jármű vezetője egyéb esetben (pl. útkereszteződésben kanyarodó főútvonalon való továbbhaladás esetén) is adhat irányjelzést, ha ezzel továbbhaladási irányáról a közlekedés más résztvevői számára többlettájékoztatót ad, az irányjelzés azonban megtévesztő nem lehet.”

„Az útkereszteződésben másik útra bekanyarodni szándékozó vezető a járművel

- a)* az útburkolati jelek által meghatározott forgalmi sávba,
- b)* útburkolati jelek hiányában

– jobbra bekanyarodás esetében az úttest jobb szélére,
– balra bekanyarodás esetében az úttest felezővonalára mellé, illetőleg osztó pályás és egyirányú forgalmú úton az úttest bal szélére köteles – az útkereszteződés előtt kellő távolságban – besorolni. A bekanyarodási szándékot irányjelzéssel [29. § (2) bek.] jelezni kell.”

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) az egyes szabálysértések körében a „Közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése” cím alatt a következő rendelkezést tartalmazza.

„224. § (1) Aki a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendeletben (a továbbiakban: KRESZ) meghatározott közúti közlekedés szabályait megszegi, ha a 217–222. §-a szerinti szabálysértés nem valósul meg, szabálysértést követ el. (2) A KRESZ 40–41. §-ának, valamint más megállási, várakozási vagy táblával jelzett behajtási tilalom vagy korlátozás megszegése esetén a közterület-felügyelő is szabhat ki helyszíni bírságot.”

A fenti hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből kitűnik, hogy az Rtv. 44. §-a alapján a rendőr jogosult valamennyi, a közlekedésben résztvevő járművet közúti ellenőrzés alá vonni és ezen közlekedésrendészeti intézkedés során ellenőrizheti mind a közlekedési rendszabályok megtartását, mind pedig a jármű közlekedésbiztonsági állapotát. Ez az intézkedési jog a rendőrséget minden esetben – tehát akkor is, ha egyébként jogsértésre utaló körülményt nem tapasztal – megilleti. Míg az Rtv. 29. § alapján a rendőri intézkedéshez az szükséges, hogy a rendőr valamilyen jogellenes cselekmény gyanúját észlelje.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A panaszos előadása szerint szabályosan közlekedett, azaz jobbra kis ívben kanyarodott ki, és bár valóban irányt váltott az eredeti elképzeléséhez képest, de az irányjelzőket mindig használta a sávok közti váltáskor.

A rendőri jelentések ezzel szemben azt rögzítették, hogy 19 óra 15 perckor Sz. városban, a B. körúton haladtak, amikor észlelték, hogy a velük szemben közlekedő személygépkocsi a B. körútról irányjelzés nélkül úgy kanyarodott jobbra kis ívben a R. útra, hogy irányjelzés nélkül egyszerre a belső sávba sorolt be.

A hivatkozott rendelkezések egyértelműen rögzítik, hogy a rendőr köteles intézkedést kezdeményezni, ha szabálysértő magatartást észlel.

Az eset körülményeit értékelve – a szabálysértési felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésére álló adatok alapján

nem volt megalapozatlan az a rendőri feltevés, hogy a panaszos magatartásával megvalósította az idézett szabálysértést.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint fennállt az intézkedéshez szükséges mértékű gyanú, ezért a rendőrök **kellő jogalap birtokában jártak el a panaszossal szemben és vonták a panaszost intézkedés alá, ezért nem sérült a személyes adatok védelméhez való joga.** Ugyanakkor a Testület ismételten leszögezi, hogy nincs hatásköre abban a kérdésben állást foglalni, hogy a panaszos magatartásával megvalósította-e a KRESZ szabályainak megsértését.

2) A Testület ezután a szolgálati fellépés módját, valamint a panaszjoggal kapcsolatos kifogásokat vizsgálta, amellyel kapcsolatban a következő megállapításokat teszi.

a) A panaszos sérelmezte, hogy a vele szemben intézkedő r. főtörzsőrmester nem azonosította magát, csak az ő kifejezett kérésére, akkor is csak elhadarta a nevét és jelvéyszámát.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a rendőr köteles - ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti - intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni.

A rendőri intézkedés alakításait tovább részletezi a Szolgálati Szabályzat 5. §-ának (1) és (2) bekezdése. A hivatkozott jogszabályhelyek szerint az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentiek intézkedés megkezdését *megelőző* közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

A rendőrségi iratok a panaszos állításával ellentétben azt tartalmazták, hogy a szolgálati fellépés szabályainak eleget tettek az intézkedés kezdetén, közölték nevüket és jelvéyszámukat, továbbá a panaszos kérésére az intézkedés végén is elismételték azt.

A fent ismertetett **állítások között meghúzódo ellenét miatt nem volt megállapítható, hogy a jogszabályi előírásoknak megfelelően az azonosítási kötelezettségének valóban eleget tettek-e**, és az ellentmondás a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűk volta miatt nem volt feloldható, **ezért a Testület úgy foglalt állást, hogy e tekintetben a panaszos tisztességes eljárásához való jogának sérelme nem megállapítható.**

b) A panaszos azt is kifogásolja, hogy nem mondták neki a helyszínen semmit, egyszerűen csak közölték vele, hogy feljelentik.

A Testület újfent utal az Rtv. 20. § (2) bekezdésére, mint ahogyan arra is, hogy számos esetben hangsúlyozta, hogy az intézkedések okának közlését előíró rendelkezések betartásának kiemelt garanciális jelentőséget tulajdonít. A Testület e körben hívja fel a figyelmet a megfelelő tájékoztatás fontosságára annak érdekében, hogy az érintett tisztában legyen vele, milyen okból intézkednek vele szemben, és olyan helyzetbe kerüljön, hogy megfelelő lehetősége legyen megítélni a rendőri fellépés jogszerűségét. Amellett, hogy ez szükséges a panaszjog megfelelő gyakorlásához, ahhoz is hozzájárul, hogy a polgárok alávéssék magukat az intézkedésnek, ami számos konfliktust előzhet meg a rendőri munka során.

A rendőri jelentések szerint a panaszossal közölték az intézkedés okát, a szabálysértések megjelölésével, illetve azt is, hogy mivel nem ismerte el azok elkövetését és nem írta alá a helyszíni bírságkiszabásáról szóló nyomtatványt, ellene a szabálysértési feljelentést tesznek. A közlést a panaszos tudomásul vette.

Jelen esetben a panaszosi és a rendőri jelentések ellentmondásban vannak a tájékoztatással kapcsolatban, ugyanakkor a panaszosi előadás az intézkedés menetében számos olyan részletet tartalmaz, amiből kiderül, hogy a rendőrök elmondták az intézkedés okát. (Izd. „A rendőrök megkérdezték, hogy működik-e a panaszos irányjelzője; a panaszos miután nem ismerte el, hogy nagy ívben kanyarodott, utána azzal vádolták meg irányjelzőt nem használt, nem szabályosan váltott sávot.”) Tekintettel arra, hogy a panaszosi előadás e tekintetben önmagában is ellentmondásokat tartalmaz, a Testület a rendőri előadást fogadta el a helyszínen elhangzott tájékoztatással kapcsolatban, és megállapította, hogy e körben nem mulasztott a rendőrség.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a tájékoztatás elmulasztására vonatkozó panasz kapcsán.

c) A beadvány kiegészítése szerint a panaszjogáról a vele szemben intézkedő rendőr egyáltalán nem tájékoztatta a panaszost.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése alapján az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A rendőrségi iratok cáfolták ezen panaszosi állítást is, és arról adtak számot, hogy tájékoztatták arról a panaszost, hogy amennyiben jogszerűtlennek ítéli meg intézkedésüket, panasszal élhet.

A szolgálatvezető jelentése szerint, amikor a panaszos az intézkedést követően megjelent, hogy bejelentést tegyen, tájékoztatta őt arról, hogy amennyiben eldönti, hogy kíván-e panaszt tenni (a panaszos utalt rá, hogy amennyiben „elrendezi neki”, hogy ne jelentsék fel, eltekint a panaszától), akkor azt válasza szerint megteheti 30 napon belül az intézkedést foganatosító rendőrkapitányságon, illetőleg a Testületnél 20 napon belül.

A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőr teljes körű tájékoztatásnak mindenképpen ki kellett volna arra terjednie, hogy a panaszt a panaszos válasza szerint megteheti az intézkedést foganatosító rendőrkapitányságon – az intézkedéstől számított 30 napon belül –

hivatalai időben akár személyesen, akár írásban, vagy az intézkedéstől számított 20 napon belül a Testületnél.

Tény, hogy a panaszos a törvény által biztosított határidőn belül a Testülethez fordult, tehát jogorvoslati joga korlátozás nélkül érvényesült, azonban a **rendelkezésre álló iratokból egyértelműen megállapítható, hogy az intézkedő járőr nem megfelelő módon, illetve hiányos tartalommal tett eleget a panasztételről való tájékoztatási kötelezettségének, ezért sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga, amely sérelmet a Testület csekély mértékűnek ítelt meg.**

[Megjegyzi a Testület, hogy valószínűnek tartja, hogy a szolgálatvezető megadta a fenti tájékoztatást, mivel a panaszos úgy fogalmazott beadványában, hogy a rendőr azt közölte vele, hogy hétköznapokon reggel 9-kor tehet bejelentést.

Azon panaszosi kifogásra vonatkozóan, miszerint a panaszos nem tudta aznap este megtenni a bejelentését, Testület utal arra is, hogy számos korábbi állásfoglalásában kifejtette, hogy az Alaptörvényben biztosított petíciós jog az állami szervek, intézmények azon kötelezettségét jelenti, hogy lehetővé tegyék az írásbeli kérelmek, panaszok előterjesztését, vagyis hogy ne akadályozzák, ne tegyék nehezkessé a beadvány benyújtását, azonban ez a Testület álláspontja szerint nem jelent kötelezettséget arra, hogy a beadványok személyes érkeztetésének lehetőségét bármely szervnek napi 24 órában kellene biztosítani. A Testület gyakorlata szerint *amennyiben a beadvány előterjesztője (a panaszos) az előterjesztésnek és érkeztetésnek a személyes benyújtási módját választja, akkor választása együtt jár azzal, hogy figyelembe kell vennie az általa célzott intézmény működési rendjéből adódó objektív korlátokat – így a konkrét esetben különösen a Rendőrkapitányság ügyfélfogadási idejét.*]

d) A panaszos kifogásolta, hogy amikor ügyfélfogadási időben felkereste a rendőrkapitányságot panaszával, arról senki nem vett fel semmilyen jegyzőkönyvet, csupán a kezébe nyomták a Testület elérhetőségét és ügyfélfogadási rendjét.

A panaszossal beszélő r. főhadnagy nyilatkozata szerint, miután tájékoztatta őt a panasz lehetséges módjairól és határidejéről, a panaszos rákérdezett, hogy az eljárás miként zajlik helyben, mivel neki azt mondták, hogy nincs esélye a két rendőrrel szemben. A r. főhadnagy kérdésére, hogy volt-e tanúja az intézkedésnek, a panaszos azt válaszolta, hogy nem volt. A r. főhadnagy tájékoztatta a panaszost, hogy a panaszfelvételt követően meghallgatásra kerül a két érintett rendőr, és a három jegyzőkönyv alapján történik meg a panasz elbírálása. A tájékoztatás kitért arra is, hogy a tanúk meghallgatása során a panaszos is jelen lehet. Az elhangzott tájékoztatás után a r. főhadnagy kérdésére, hogy hol kívánja előterjeszteni panaszát, a panaszos elkérte a Testület elérhetőségét, és közölte, hogy oda szeretné a bejelentést megtenni.

Amint az látható, az állítások a lehető legteljesebb mértékben ellentmondanak egymásnak. Megjegyzi a Testület, hogy mivel a panaszos végül panaszát előterjesztette a Testületnél, így jogorvoslati joga nem szenvedett sérelmet, ugyanakkor kétségtelen tény, hogy ettől még az előbb említett ellentmondás az elhangzottakkal összefüggésben nem oldható fel és nem rekonstruálható, hogy a panaszos milyen tájékoztatást követően, milyen okból fordult a Testülethez.

Mivel a Testület az ellentmondást a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűk volta miatt nem tudta feloldani, **ezért a panasz felvételének elmulasztásával kapcsolatos panaszosi**

kifogás kapcsán a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött.

4) A rendőrök által használt hangnem vonatkozásában az alábbi megállapításokra jutott a Testület.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a rendőr hangvétele rendkívül arrogáns, lekezelő és cinikus volt.

A járőrtárs jelentésében úgy nyilatkozott, hogy a járőrvezető az intézkedést kulturáltan vezette le, fellépése határozott volt és végig érthetően tájékoztatta a hölgyet. Az intézkedést lebonyolító r. főtörzsőrmester is úgy nyilatkozott, hogy az intézkedés részéről határozott és kulturált hangnemben folyt, a panaszos volt az, aki már a kezdetektől vitatta az intézkedés jogszerűségét, és flegma megjegyzéseket tett.

A Testület vizsgálatának alapját az Rtv. alapelvi szintű rendelkezése [2. § (1) bekezdés] képezte. Ez a rendelkezés ugyan kívül esik az Rtv. 92. § (1) bekezdésében megjelölt, az Rtv. IV., V. és VI. fejezetén, ugyanakkor azokat a Testület az eljárása során minden esetben figyelembe veszi, és értékeli. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület gyakorlata és korábbi megállapításai szerint ez a jogszabályhely olyan kötelezettséget ró a rendőrségre, miszerint az intézkedő rendőröknek a fennálló pozitív, tehát alapjogvédelmi kötelezettségen túl, tartózkodniuk kell minden olyan magatartástól és cselekménytől, mely az Rtv. 15. §-ának összevetésében is – az intézkedéssel szükségesen vagy elkerülhetetlenül együtt járó jogkorlátozás mértékén túl – indokolatlan vagy szükségtelen vagy akár túlzott jogsérelmet okoz az intézkedés alá vont állampolgárok alapvető jogaiban, így különösen emberi méltóságukban.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az

állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Szükséges még utalni az Rtv. 16.§ (4) bekezdésére is, amely kimondja, hogy a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök iratokban foglalt előadása oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy az további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában nem oldható fel.

Az ismertetett tényállítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy az a rendőri magatartás és bánásmód emberi méltóságot sértő volta nem megállapítható.

IV.

A Testület álláspontja szerint fenn állt az intézkedéshez szükséges mértékű gyanú, ezért a rendőrök kellő jogalap birtokában jártak el a panaszossal szemben és vonták a panaszost intézkedés alá, ezért nem sérült a személyes adatok védelméhez való joga.

A panaszosi és rendőri állítások között meghúzódó, feloldhatatlan ellenét miatt nem volt megállapítható, hogy a jogszabályi előírásoknak megfelelően az azonosítási kötelezettségének valóban eleget tettek-e, ezért e tekintetben a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem volt megállapítható. A Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga helyszíni tájékoztatás (az intézkedés okára) vonatkozó elmulasztására vonatkozó panasz kapcsán, ugyanakkor a panaszjogra vonatkozó hiányos tájékoztatás miatt megállapította, hogy sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Az ismertetett tényállítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt a Testület a rendőr által használt hangnemmél kapcsolatban úgy foglalt állást, hogy az a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem állapítható meg. Az egymásnak ellentmondó állítások miatt a rendőrkapitányságon történő, panasz felvételének elmulasztásával kapcsolatos panaszosi kifogás kapcsán a Testület szintén a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött. Végezetül a Testület úgy foglalt állást, hogy az állítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt a rendőri hangnem emberi méltóságot sértő volta nem megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. június 12.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET